

A magyarellenességről

Ha valaki a magyarellenesség szót hallja, akkor elsősorban nyilván Trianonra gondol, majd arra, ami ezután következett: a hátrányos megkülönböztetés különféle formáira, a lakosság elűldözésére, a népirtásra, a betelepítésekre meg a folyamatos betelepülésre a magyarok közé és a magyarverésekre. Ezekről ugyanis már elég sokat hallhattunk és olvashattunk, bár nem mindent, mert a teljes föltárás valami rejtélyes oknál fogva akadozik, ezért hivatalos, azaz hiteles, összegező és rendszerező kimutatás nem készülhetett el. A valós tényeket elhallgatni egyenlő önmagunk és sorstársaink semmibevételével.

Ismert dolog, hogy a magyarirtás hosszú évtizedekig tabu téma volt nálunk, és még az anyaországban sem igen beszéltek róla, miközben a magyarok által elkövetett bűntetteket rendszeresen fölhánytorgatták és fölhánytorgatják. Minden nép igyekszik a maga áldozatainak méltó emléket állítani. A magyar ezt eddig nem tehetette meg, mert vagy nem engedélyezték az illetékes hatóságok, vagy leromboltatták, ill. elnézték, hogy valakik ledöntsék azt a szerény emlékművet is, melyet az áldozatok hozzátartozói emeltek a tett színhelyén, vagy néhol a temetőben. Talán egyszer megérjük, hogy az anyaországban egy központi épület létesül, ahol bárki, akinek ez a szándéka, leróhatja kegyeletét áldozataink és mártírjaink emléke előtt. Úgy rémlik, a mi vérünk évszázadok óta túlságosan olcsó, olcsóbb mindenki más vérénel.

Egyre nyilvánvalóbbak a magyarellenesség rejtett megnyilvánulásai is. Aki ezeket akarja számba venni, nehéz föladatra vállalkozik: olyan sokfélék, és olyan ravaszul alkalmazzák őket. A legkirívóbbakról azonban beszámolhatunk, még akkor is, ha ez a törekvés gyanús, vagy netán beteges képzelődés látszatát kelti. Sajnos, a magyarellenesség bajnokai között nemcsak idegeneket, hanem magyarokat is találunk, akik azonban rendszerint idegen származásúak, s ezt tudván tudják. Mint ahogy a betegségek közül a belső bajok szoktak a legsúlyosabbak lenni, a magyarellenességnek is a legriasztóbb, legveszesebb megnyilvánulási formája kétségtelenül az, mely belülről, azaz magyar nyelven szólal meg. Ezt a veszélyt alig lehet elhárítani, hiszen jóval gyakoribb, bár kevésbé veszélyes a nyílt magyarellenességnél. Közöttük

említhetjük elsőként a híryanagot, mely a rádió és a tévé elmaradhatatlan, rendszeres közlendője, aztán az újságok, folyóiratok mesterkedő, irányzatos szöveg-, kép- és dalválogatását, a szerkesztők ugyanis alig ügyelnek a nézők meg a hallgatók lelki egészségére, viszont – úgy rémlik – annál inkább azon vannak, hogy elkedvetlenítsék őket. De ebbe a körbe tartozik az a törekvés is, mely tagadja a történelem fontosságát, s elmarasztalóan nyilatkozik a vidéki, paraszti életvitelről és a népi irodalomról, ugyanakkor viszont fölmagasztalja, előtérbe helyezi az urbánus jellegű meg a fordítással nyert írásműveket. Ez az egyoldalú, magyarellenes irányzat és magatartás éppúgy jelen van a közéletben is.

Akkoriban rendszeresen vásároltam tápszert. Az üzlethelyiség, ahol tárolták és árusították, hátul volt az udvar végében, de onnan már messziről élénk beszéd zaja hallatszott. Az ajtó tárva-nyitva, s bent az elárusítóval szemben egy ismeretlen úr állt. Csak ő beszélt, mégpedig külföldi élményeiről az egyszemélyes hallgatóság előtt. Jelenlétem megzavarta egy kissé. Nyakkendője virított, öltönye a legújabb divat szerint készült. Már ez maga furcsává tette, mivel hétköznap volt, amikor faluhelyen minden épkézláb ember dolog után lát. Kíváncsian néztem rá, és hallgattam én is őt, bár nem nagyon érdekelt, mit mond. Eközben elhangzott a Joschka Fischer név, az akkori német külügyminiszter neve. Csöndesen közbeszóltam, hogy ez a Joschka eredetileg nyilván Joseph volt, azaz becézve: Sep, Sepi. – Úgy van! Sepi, Sep! – hangzott a lelkes válasz - Mégis elvárja, hogy Joschkának nevezzék, mert egy Buda környéki faluban született, s ezzel a magyaros névvel jelzi, hogy nem felejtette el, honnan származik. – Hát ez szép tőle, mondtam szárazon. Ekkor váratlan fordulat következett. Beszélőtársam, úgy látszik, nem ezt várta tőlem, mert még följebb emelte a hangját, szigorúan nézett a szemembe, s eltorzult arccal, magából kikelve mondta, hogy a magyarok annak idején szerb állapotos aszszonyokat szúrtak le. – Honnan tudja ezt? – kérdeztem hűledezve – Láttá? Ott volt a közelben? – Nem! – Hát akkor honnan tudja? – Egy orosz tisztől hallottam, aki viszont ott volt. A magyarok védtelen orosz foglyokat és civileket is agyonlőttek. – Ezt is az orosz

tiszt mesélte? – Nem, de... - Ön magyar? (Ez vádként hangzott, s a beállt kínos csöndben az elárusító szótlánul elém tette a szokásos tápszert.) - Miért vágja a magyarokat? Nem elég, hogy mások ezt teszik? Még nehezebbé akarja tenni a már amúgy is nehéz helyzetet? Emberem rám meredt. Nyilván észrevette, hogy gúnyolódnak vele. Fizettem, és egy zsák nyúltáppal a hónom alatt köszönés nélkül elstettem onnan.

Sajnos, ez a magatartás, melyet akkor tapasztaltam ott, nem egyedi eset. Ragályként terjed, mintha ez volna a dolgok természetes rendje, mintha arra születtünk, rendeltettünk volna, hogy ostorozzuk saját magunkat, mint a révületbe esett középkori rajongók. Ugyanakkor viszont fölértékelünk mindent, ami nem magyar, vagy eredendően nem az. Ehhez hasonló csökkent, elfásult magatartás nincsen sehol másutt a világon, tehát nem véletlenül szakadt a nyakunkba a tatárjárás, a török hódoltság, a Habsburg-uralom, Trianon meg egyebek. Aki mást állít, bizonyára téved, vagy kárt akar okozni. Újabb Trianont? Mikor egy is sok volt belőle. Lényegét tekintve, azt hiszem, minden olyan igyekezet, mely magyar nyelven szólva, mások sérelmeit a magyar sérelmek elé helyezi a mások érzékenységére való hivatkozással, viszont nincs tekintettel a magyarok érzelmeire és érzékenységére, nyilván rejtett magyarellenes indulatot, beállítottságot föltételez. Persze ugyanez az irányzat érvényesül akkor is, amikor az érdemeket hangoztatják. Udvariaskodás, nagylelkűség? Ugyan már. Szolgalelkűség!

Minden nép számára a maga sérelme, a maga fájdalma a legnagyobb, mert azt érzi közvetlenül, s természetes dolog, hogy ennek hangot ad. Mifelénk nincs olyan írás vagy beszéd, mely amikor a magyarirtásról van szó, ne kezdené azzal, hogy előbb a magyarok ezt meg ezt tették, vagy ezt meg ezt elmulasztották (Pl. a Rákóczi-féle szabadságharc idején vagy 1848/49-ben, aztán a kiegyezéskor és a két világháborúban). Mert ha nem jönnek ide, vagy legalábbis ha másképpen viselkednek, mint ahogy viselkedtek, akkor nincs szörnyű megtorlás, népiirtás. Tehát mindenért a magyarok a felelősek. Ők a bűnösök, s akármilyen sérelem érte a magyarokat, jogosan érte, viszont a magyarok elleni büntettek elkövetői nem bűnösök, hiszen az igazság az ő oldalukon van. Nyilván sokan így gondolkodnak a bármilyen sérelmet szenvedő magyarok és hozzátartozóik közül. Ezért haragudnak a magyarokra. Közismert, hogy a harag különben is legszabadabban azokra szokott irányulni, akik az emberhez a legközelebb állnak.

Nemrég egy szabadkai ismerősömmel váltottam néhány szót. Mindjárt az elején érdemes megemlíteni, hogy olyan irodalmár ő, aki „csak” költőnek tartja magát, s tiltakozik mindenféle kijelölés, minősítés ellen. Nem helyeseltem, ahogyan a magyarokról vélekedik,

és ostorozza őket – Hiszen Ady Endre is... – Vannak ugyan ilyen jellegű versei, de ezeket nyilván elkeseledésében, kétségbeesésében írta, s azzal a szándékkal, hogy fölrázza aléltóságából, tespedtségéből a nemzetét. – És másnak nem szabad elkeseledni? – Szabad, csak most más a helyzet, mint akkor volt. Korunkban átkozódásnak, dühkitörésnek nincs helye. A mai magyaroknak inkább példamutatásra, lelkesítésre és támogatásra van szükségük, nem pedig ostorozásra. – De Ady csak a vezetők, az urak ellen kelt ki engesztelhetetlen haragját zúdítva rájuk. – Sajnos, nem csupán azok ellen. Minden verse - egy-két sor kivételével - az ő korában helytálló volt, de ma már egyik-másik időszerűtlen. – Melyik az? Kénytelen voltam néhányat megnevezni. Hümmögés lett a válasz.

A történelmi jelentőségű VMDK megalakulását követően választásra készülődtek a párttagok. Egyikükkel véletlenül találkoztam az utcasarkon, s kíváncsian megkérdeztem tőle, hogy kik a képviselőjelöltek. Elkezdte sorolni a nevüket, végül egy szerb nevet is mondott mintegy csattanóként. – Ez szerb? – kérdeztem csodálkozva. – Igen, az, de jól tud magyarul, és majd ő... Elképedtem. Persze, majd ő!

Legutóbb érdekes dologra figyeltem föl egy rádióadásban, ugyanis rövid beszámoló hangzott el a Szent István-napi központi ünnepségről, s az egyik közjogi méltóság azt állította, hogy a szomszédságunkban a magyarellenes indulatokat az anyaországi szélsőséges elemek tevékenysége váltja ki. Nocsak, gondoltam, megint ugyanaz a régi nóta: a magyar sérelmek okozói maguk a magyarok! Ezt követően egy másik közjogi méltóság szintén kitett magáért, meggyőződését hangoztatta ugyanis, hogy a magyarság sohasem élt csupán egyetlen ország határain belül, hanem más országokban szétszóródva. Viszont Szent István állama többnemzetiségű volt, s a különféle nyelvű népcsoportok békésen megfértek egymás mellett – az akkori bölcs törvényeknek köszönhetően. Tehát hagyjuk már abba az örökös panaszkodást, Trianon fölhánytorgatását, a valós és képzelt sérelmeinken való rágódást. Ehelyett forduljunk bizalommal a szomszédaink felé, mert bizvást remélhetjük, hogy a környező országok vezető államférfiai előbb-utóbb belátják majd Szent István politikájának a helyességét, s ez a politika fog érvényesülni náluk is.

Úgy látszik, semmit sem tanultunk a múltból. Falra hányt borsó volt a legújabb kori gondolkodóink intelme, mely arról szól, hogy ős-balekségünkben hebehurgyán, könnyelműen viselkedünk, rövidlátóak és fölöslegesen nagylelkűek, áldozatkészek meg gyermekesen hiszékenyek vagyunk. Ezért maradtunk és maradunk le. Nyilvánvalóan nem egyéb átlátászó fogásnál, vagy csupán egyéni különcködés, ha valaki

az altruizmus méltóságára hivatkozik. És az is bizonyára magyarelles tett, ha valaki a rokonainkról elmarasztalóan beszél. Szinte semmi jót nem hallhatunk és olvashatunk sem a törökökről, sem a finnekről, észtekről, habár az utóbbiak országai az Európai Unióhoz tartoznak, mint az anyaország., annál többet másokról, olyanokról, akiknek az észjárása és főleg a sorsa ugyancsak eltér a magyarokétól, s akik semmi rokonszenvet nem tanúsítanak a magyarok iránt..

Úgy tudom: világszerte az a gyakorlat, hogy bárki oda költözhet, ahová akar, de csak akkor, ha befogadják, ti. a befogadás nem kötelező sehol. Furcsa módon ezt csupán a magyarok számára tették kötelezővé. Ezt azzal indokolják némelyek, hogy a magyar különleges nép, hiszen mindig befogadó volt, és ezután is annak kell maradnia. Akik ezt állítják, nyilván kívülállóknak érzik magukat, s ezt a magyarelles megnyilvánulást természetes dolognak tartják. A magyarság nyelvében és észjárásában eltér ugyan a szomszéd népektől, azaz egyéniség, de nem különleges nép, jogait tekintve nem különbözhet tőlük, sem a többi európaítól. Tehát joga van úgy viselkedni, mint a többieknek Európában és a nagyvilágban. A világon sok olyan nép van, melyet elnyomtak, de ma már egy sincs olyan, mely eltűné az elnyomatást, és nem enged meg, hogy a jövevények uralkodjanak fölötté. A magyarok közül is sokan külföldre távoztak, idegen környezetbe, más népek közé települtek ugyan, de sehol sem igényelték azt, hogy ott uralkodjanak. Mindig tudták, mi a tisztesség, s ehhez tartották magukat. A magyarság szemlátomást kevert nép, talán kevertebb minden más népnél. Az emberek sokfélesége teszi azzá. Fölmerülhet a kérdés: jó-e ez vagy rossz? A jövevények szerint jó, mégsem hajlandóak ilyen befogadókká válni azok, akiknek már benőtt a fejük lágya. Miért jött ilyen sok idegen a magyarok közé, aránylag sokkal több, mint más nép közé? Rokonszenvből, szeretetből, vagy talán azért, mert a magyarok tárt karokkal fogadták őket? A valóság az – és a történelem a bizonyosság erre -, azért jöttek csöstül, mert itt volt a legkisebb az ellenállás, a magyarság ugyanis elnyomott bennszülöttként nem állhatott ellen a bevándorlásnak.

Irányadó orvosi vélemény szerint az ellenálló képesség akkor csökken, ha a szervezetünkben megbomlik, fölborul a természetes egyensúly. Ez rendszerint akkor következik be, ha túlzottá, egyoldalúvá lesz bizonyos dolog: a táplálkozás, az életvitel stb. A túlzás és az egyoldalúság azonban nemcsak az egyes emberre káros, hanem a szélesebb közösségre, végső soron az egész nemzetre is, hiszen a nemzet egyénekből áll. Ez a szabály viszont fordítva is érvényes, ti. az egyoldalú kötődés egy hatalomhoz érzeti hatását az egyénre is, és az egyensúly fölborul

lásával az ellenálló képesség csökkenése általánossá válik. A magyar nép évszázadokon át az egyoldalúság hálójában vergődött, ahelyett, hogy szabadúszó lett volna, mint a legtöbb európai nép. Gondoljunk csak a tatárjárásra és az azt követő súlyos időszakokra, amikor Kun László királynak Lodomér érsek megtiltotta, hogy a tatárokkal tárgyaljon, miközben a franciák és a pápa követe szabadon járt-kelt tatárföldön, és egyezkedett a tatár kánokkal. Ugyanez az áldatlan helyzet ismétlődik majd a török hódoltság előtt és alatt, hogy az újabb kori magyar történelem tragikus eseményeiről ne is szóljunk. Aki tehát az egyoldalúságot erőlteti, ártalmas dolgot művel, s magyarelles érzelméről tanúskodik. Így érthetővé kezd válni, miért van az, hogy valamely nemzet öntudatosabb, összetartóbb, sikeresebb a másikkal. Az egyoldalúság válságos időszakban vereséghez, katasztrófához vezet, a többoldalúság viszont – jellemző, hogy ezt magyarul pejoratív szóval kétkulacsosságnak, hintapolitikának szokás nevezni – sikerhez, győzelemhez. A magyar rendszerint az előbbi úton járt, pedig ő az egyedüli európai nemzet, melynek minden adottsága, föltétele megvan, hogy többoldalú politikát folytasson, azaz egyensúlyt tartson a nyugati világ és Ázsia között, s ne csak egyfelé: nyugatra tekintsen, mint eddig mindig, hanem másfelé is: az igazi keleti világ, a rokon népek és a hasonló sorsúak irányába. Ilyesmivel helyette mások próbálkoznak, olyanok, akiknek a mozgástere a nyugati észjárásuk miatt eleve korlátozott. Miért ismétlődik magyar részről változatlanul a történelmi rövidlátás és a ballépések sorozata, a kihasználatlan lehetőség, miközben az esélytelenebbek boldogulnak? Miért nem lehet sehogyan sem kitörni az elvárásolt, bűvös körből, s leszaggatni, sutba dobnia a régi kacatokat?

Wass Albert jeles írónk a második világháború végén Nyugat-Európába költözött népes családjával, aztán rövidesen onnan is tovább ment az Egyesült Államokba, jobban mondva átkelt Amerikába, de most már egyedül. Elvált német feleségétől, s amerikai nőt vett feleségül. Nagy nehézségek árán tisztességes álláshoz jutott. Egyre-másra írta regényeit, cikkeit abban a reményben, hogy ezek jó hatással lesznek a közvéleményre és az amerikai politika irányítóira. Tudta ugyanis, hogy mások (Beneš, Masaryk, Jorga) milyen nagy sikert arattak az első világháború előtt a nyugati közvélemény megnyerésében. Sajnos, ő már nem volt ilyen sikeres. Gondolatainak, tényföltáró cikkeinek a befogadására korántsem mutatkozott akkora készség, mint az előtte járó cseh, szlovák és román szerzők esetében volt. Csalódnia kellett még sors társaiban, a magyar emigrációban is, mert támogatója alig akadt. Elkésett, rossz ajtón kopogtatott, s oroszul tájékozódott. Egyik írásában pl. ázsiai hordákat

emleget. Az egyoldalúság most is megbosszulta magát. Keserűségében fölmerült benne a kérdés: lehetséges volna, hogy mi magyarok hitványabbak, rövidlátóbbak, kényelemszeretőbbek vagyunk, mint mások, és hűség nélkül valók? Miért tudnak mások segíteni egymáson a földgömb minden távolságán át? Miért különbek ezek, mint a magyar? Könnyű válaszolni az utóbbi kérdésre: nem különbek, csak felnőttebbek, ennél fogva tapasztaltabbak, tájékozottabbak, azaz jobban föl tudják mérni a valós helyzetet és mindazt, ami nélkülözhetetlen a helyes alkalmazkodáshoz, ám ugyanakkor jóval ravaszabbak, kegyetlenebbek és szőszegőbbek is. Érdekességként megemlíthetjük, hogy a nyugati világ a magyarokról, a tatárokról, a törökökről és más keletiekről azt állította – s talán még ma is így gondolja –, hogy különösen ravaszak, kegyetlenek és szőszegők. Bagoly mondja a verébnek, hogy nagyfejű!

Minden nép hisz a maga kiválóságában, akár nagy, akár kicsi, sőt akad több olyan nép is, amelyik felsőbbrendűnek képzeli magát másoknál, s ezt nyíltan hirdeti, vagy áttételesen fejezi ki. Tehát nemcsak a német.

A zsidóellenesség (antiszemitizmus) a zsidóságnak a területi szétszóródásához meg számbeli fogyatkozásához vezetett, ám nem a megtöréséhez, mert tudatában egységes maradt, bárhol éljen a világon, mint betelepülő, s akármilyen nyelven beszéljen, vagy anyanyelvű legyen is. Nevét és vallását könnyen fölcsereéli egy másikkal, miután a helyi körülményekhez bámulatos gyorsasággal tud alkalmazkodni anélkül, hogy önazonosságát föladná. Nem hiszem, hogy ezt a csodálatos tettet más nép képes volna utánozni. Az indiánellenesség a bennszülött, őslakos indiánoknak csaknem a teljes kiirtásával, (az egykori szóbeszéd szerint ugyanis csak a halott indián a jó indián), kihalásával végződött, mert egyenlenségük, sőt az egymással való torzsalkodásuk, a katonai erőfölény, mellyel szembetalálták magukat olyan nagy volt, hogy semmilyen hősiességgel, önfeláldozással nem lehetett elensúlyozni. S ahogy az ilyenkor lenni szokott, néhol árulás is történt, mely eldöntötte az eleve kilátástalan

küzdelmet. Segítség sehol, támogatás sehonnan, viszont a bevándorlás, betelepülés folyamatossá vált, és egyre fokozódott. A cigányellenesség a betelepülő cigányoknak meg sem kottyant, mert még a zsidóknál is jobban tudtak alkalmazkodni a helyi viszonyokhoz, akár elszigetelt családokként, akár csoportosan élve. Megőrizték nyelvüket és szokásaikat a leg-sanyarúbb viszonyok között – sem iskolájuk, sem templomuk –, és nemcsak hogy fönntartották magukat, habár nem mindig egyenes úton, hanem még nagymértékben szaporodtak is. Igen erőteljes, szívós, ellenálló népcsoport mind egyedeiben, mind közösségileg. A helyi bennszülött lakosság ellenszenvét érzékelték ugyan, de volt mindig hathatós pártfogójuk, akinek a segítségét élvezhették: Mátyás király, egy-egy Habsburg meg más főúr, úgyszintén a különféle rendű és rangú jövevény magyar és nem magyar. A cigányoknak az egyik fő jellemző sajátosságuk, hogy még most is szigorú férfiuralom alatt és elszakíthatatlan törzsi kötöttségben élnek. Ezért fél tőlük a jóval fejlettebb nyugati társadalom – még az afrikai bevándorlóknál is jobban, noha rokonokról van szó. Egykor a magyarok körében dívott az oláhellenesség meg a tótellenesség is, de az első világháborút követően megfordult a kocka, miután az oláhokból románok, a tótokból pedig szlovákok lettek. Azóta mindkét nép igen öntudatosra vált – nem kis mértékben a rokon nagyhatalmak segítségének köszönhetően. A négerellenesség a behurcolt feketék iránt lanyhulóban van, s valószínűleg hamarosan megszűnik.

Vajon a magyarellenesség mivel fog végződni? Bármilyen szövetségbe vonják be, az őslakos magyarság sohasem lesz szláv, sem germán, sem újlatin nyelvű nép, jóllehet ezt sokan óhajtanák a magyarellenes beállítottságúak közül. A magyar ugyanis nem zsidó, nem indián, nem cigány, nem néger, nem román és nem szlovák. Mindegyiktől van mit átvennie ugyan az életiskola jó tanulójaként, ám valójában csak a sikeres rokon (török, finn stb.) és hasonló sorsú népek példája lehet a számára az irányadó, mely nemcsak a megmaradást, hanem a gyarapodást is biztosítja.

